

Arrest

nr. 275 582 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonmoeder, mevrouw F.A.I., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 25 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.09.2021 gezinshereniging aan met haar schoonmoeder F.A.I. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer X.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Rekeninguittreksels dd. 2.09.2021, 24.09.2021, 28.09.2021, 8.10.2021, 26.10.2021, 12.11.2021, 29.11.2021, 10.12.2021, 21.12.2021 en 24.12.2021 op naam van de referentiepersoon vanwege Stg. St. Anna Zorggroep, Stichting Archipel, Stichting Valkenhof met bijhorende facturen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen; Uittreksel Handesregister Kamer van Koophandel op naam van de referentiepersoon; aangifte personenbelasting 2020 op naam van de referentiepersoon.

- Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.01.2018, 06.02.2018, 02.04.2018, 21.06.2018, 13.09.2018 en 01.11.2018 . Echter, deze geldstortingen dateren enkel van het jaar 2018 en zijn te beperkt om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- rekeninguittreksels op naam van betrokkene met stortingen van de referentiepersoon dd. 26.11.2021 en 2.11.2021. Echter, deze geldstortingen dateren van na de aankomst in België.

- Verzendbewijzen van goederen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.01.2017, 04.03.2017, 07.04.2017, 31.05.2017, 10.07.2017, 03.09.2017, 31.11.2017, 09.01.2018, 27.03.2018, 05.05.2018, 06.09.2018, 01.07.2019 en 25.10.2018. Ook deze zijn te beperkt aangezien het hier over een tijdspanne van 3 jaar gaat.

- Attest MI-GLIS dd. 11.10.2021 op naam van betrokkene waaruit moet blijken dat zij tot op datum van het attest geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht heeft genoten.

- Verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 17.03.2021 waaruit moet blijken dat betrokkene in de jaren 2017 tot 2020 geen zuiver inkomen geniet/heeft genoten

- Attest OCMW Pelt dd. 13.10.2021 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en derden waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen hebben.

- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon aangaande o.a. betaling huur gezinswoning augustus 2021, oktober 2021 en december 2021 + bijhorende huurovereenkomst; betaling Eneco augustus 2021, september 2021, oktober 2021, november 2021; betaling luminus juli 2021 en oktober 2021. Echter, deze bewijzen enkel dat de referentiepersoon haar huishuur en bijkomende kosten van het

gezin betaald. Deze documenten bewijzen niet dat betrokkene ten laste was van haar in het land van herkomst.

- attesten Thomas More waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven is tijdens het academiejaar 2021-2022

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 19.11.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van haar visumaanvraag dd. 13.11.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan wel degelijk economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Ze kan bezwaarlijk in november 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Suriname voor haar vertrek.

Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene ook hier tewerkgesteld werd door ISS Catering. Ook in België is zij dus niet ten laste van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarde niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van

herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretisch betoog en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste is van haar schoonmoeder;

Dat verzoekster inderdaad, zoals blijkt uit de stukken welke in de aanvraag werden neergelegd, aantoont dat:

- De schoonmoeder van verzoekster zowel geld als pakketten aan verzoekster overmaakte naar haar land van herkomst op regelmatige basis;*
- De overmaakte gelden aan verzoekster toelieten om in haar onderhoud te voorzien in Suriname; Dat gelet op de wisselkoers de overgemaakte bedragen immers voldoende hoog waren om zowel haar huur te voldoen als levensmiddelen te kunnen aanschaffen;*
- De schoonmoeder van verzoekster alle facturen voor verzoekster voldoet en derhalve haar inkomen aanwendt teneinde verzoekster te onderhouden;*
- Verzoekster in Suriname niet over enige zuivere bron van inkomsten beschikte over de jaren 2017-2020;*
- Verzoekster in Suriname geen eigenaar is van enig onroerend goed;*
- Verzoekster steeds ten laste is geweest van haar schoonmoeder en niet van haar ouders;*

Dat de schoonmoeder van verzoekster bovendien over voldoende middelen beschikt teneinde verzoekster ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik van enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij haar beoordeling rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoekster, hetgeen zij in casu heeft nagelaten;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoekster in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en zij financieel en materieel werd onderhouden door haar schoonmoeder;

Dat de financiële afhankelijkheid des te meer blijkt uit het feit dat de schoonmoeder van verzoekster steeds alle facturen voor verzoekster heeft voldoen om in haar onderhoud te kunnen voorzien;

Dat ook toekomstgericht verzoekster afhankelijk zal blijven van haar schoonmoeder;

Dat verzoekster zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomende zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, met ieder passend middel volstaat;

Dat derhalve uit de Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoekster uiteraard niet van iedere uitgave welke haar zus voor haar heeft gemaakt bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05); Dat verzoekster bovendien steeds met haar schoonmoeder heeft samengewoond, hetgeen des te meer aantoonde dat verzoekster, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van haar schoonmoeder;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als 'ander familielid' van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom uit deze stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of deel uitmaakte van het gezin van die Unieburger, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de

verzoekende partij dus niet afdoende aantoont te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De gemachtigde wijst er op dat de te vervullen voorwaarden van gezinshereniging cumulatief zijn en dat aangezien minstens één van de voorwaarden niet is vervuld, het verblijf wordt geweigerd en hij de andere voorwaarden niet heeft onderzocht. Er wordt verder nog gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen, dat conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het legaal verblijf in België is verstreken, dat hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het gegeven dat de referentiepersoon zich in België heeft gevestigd een bevel aan de verzoekende partij niet in de weg kan staan, dat de referentiepersoon immers niet tot het originele kerngezin van de verzoekende partij behoort, dat derhalve het aangehaalde gezinsleven van beiden niet kan worden aangehaald als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, niet werden aangetoond, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt en dat er geen sprake van minderjarige kinderen in België is, noch van een ernstige medische problematiek.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De verzoekende partij diende een aanvraag in tot gezinshereniging met haar in België verblijvende Nederlandse schoonmoeder in op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.5. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs worden gegeven.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.7. Omtrent het ten laste zijn betoogt de verzoekende partij dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat zij niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste is van haar schoonmoeder, dat zij inderdaad, zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij de aanvraag, heeft aangetoond dat haar schoonmoeder op regelmatige basis zowel geld als pakketten overmaakte aan haar in het land van herkomst, dat de overgemaakte gelden haar toelieten om in haar onderhoud te voorzien in Suriname, dat gelet op de wisselkoers de overgemaakte bedragen immers voldoende hoog waren om zowel de huur te voldoen als levensmiddelen te kunnen aanschaffen, dat haar schoonmoeder alle facturen voldoet en derhalve haar inkomsten aanwendt teneinde haar te onderhouden, dat zij niet over enige zuivere bron van inkomsten beschikte gedurende de jaren 2017-2020, dat zij in Suriname geen eigenaar is geweest van enig onroerend goed, dat zij steeds ten laste is geweest van haar schoonmoeder en niet van haar ouders, dat haar schoonmoeder bovendien beschikt over voldoende middelen om haar ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten, dat de gemachtigde bij de beoordeling dient rekening te houden met haar financiële en sociale omstandigheden, hetgeen zij in casu heeft nagelaten, dat derhalve uit de betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat zij in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en zij financieel en materieel werd onderhouden door haar schoonmoeder, dat de financiële afhankelijkheid des te meer blijkt uit het feit dat haar schoonmoeder steeds alle facturen voor haar heeft voldaan om in haar onderhoud te kunnen voorzien, dat zij ook toekomstgericht afhankelijk zal blijven van haar schoonmoeder, dat zij overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de gemachtigde dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, dat derhalve blijkt dat de gemachtigde zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu niet deed, door zelfs documenten die werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten, dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is, dat zij uiteraard niet van iedere uitgave die haar zus (lees: schoonmoeder) voor haar heeft gemaakt een bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op de onredelijkheid, van haar kan worden verwacht, dat het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid, dat het ‘ten laste zijn’ bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag worden bewezen, dat zij bovendien steeds met haar schoonmoeder heeft samengewoond, hetgeen des te meer aantoonde dat zij, die in België niet is tewerkgesteld en om geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van haar schoonmoeder. Zij meent dat de gemachtigde dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en deze zelfs totaal negeert.

3.8. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing over het ten laste zijn gemotiveerd als volgt:

“- Rekeninguittreksels dd. 2.09.2021, 24.09.2021, 28.09.2021, 8.10.2021, 26.10.2021, 12.11.2021, 29.11.2021, 10.12.2021, 21.12.2021 en 24.12.2021 op naam van de referentiepersoon vanwege Stg. St. Anna Zorggroep, Stichting Archipel, Stichting Valkenhof met bijhorende facturen als bewijs van voldoende

bestaansmiddelen; Uittreksel Handesregister Kamer van Koophandel op naam van de referentiepersoon; aangifte personenbelasting 2020 op naam van de referentiepersoon.

- Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.01.2018, 06.02.2018, 02.04.2018, 21.06.2018, 13.09.2018 en 01.11.2018 . Echter, deze geldstortingen dateren enkel van het jaar 2018 en zijn te beperkt om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- rekeninguittreksels op naam van betrokkene met stortingen van de referentiepersoon dd. 26.11.2021 en 2.11.2021. Echter, deze geldstortingen dateren van na de aankomst in België.

- Verzendbewijzen van goederen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.01.2017, 04.03.2017, 07.04.2017, 31.05.2017, 10.07.2017, 03.09.2017, 31.11.2017, 09.01.2018, 27.03.2018, 05.05.2018, 06.09.2018, 01.07.2019 en 25.10.2018. Ook deze zijn te beperkt aangezien het hier over een tijdspanne van 3 jaar gaat.

- Attest MI-GLIS dd. 11.10.2021 op naam van betrokkene waaruit moet blijken dat zij tot op datum van het attest geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht heeft genoten.

- Verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 17.03.2021 waaruit moet blijken dat betrokkene in de jaren 2017 tot 2020 geen zuiver inkomen geniet/heeft genoten

- Attest OCMW Pelt dd. 13.10.2021 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en derden waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen hebben.

- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon aangaande o.a. betaling huur gezinswoning augustus 2021, oktober 2021 en december 2021 + bijhorende huurovereenkomst; betaling Eneco augustus 2021, september 2021, oktober 2021, november 2021; betaling luminus juli 2021 en oktober 2021. Echter, deze bewijzen enkel dat de referentiepersoon haar huishuur en bijkomende kosten van het gezin betaald. Deze documenten bewijzen niet dat betrokkene ten laste was van haar in het land van herkomst.

(...)

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van haar visumaanvraag dd. 13.11.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan wel degelijk economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Ze kan bezwaarlijk in november 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Suriname voor haar vertrek.

Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene ook hier tewerkgesteld werd door ISS Catering. Ook in België is zij dus niet ten laste van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Er wordt vervolgens geconcludeerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging.

3.9. Door louter te stellen dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat zij niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste is van haar schoonmoeder, maakt de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Het feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Met de loutere stelling dat zij met stukken gevoegd aan de aanvraag heeft aangetoond dat haar schoonmoeder op regelmatige basis zowel geld als pakketten overmaakte aan haar in het land van herkomst – wat niet wordt ontkend in de bestreden beslissing –, dat zij in Suriname geen eigenaar is geweest van enig onroerend goed – wat evenmin wordt betwist in de

bestreden beslissing – en dat zij steeds ten laste is geweest van haar schoonmoeder en niet van haar ouders, weerlegt de verzoekende partij evenmin de motieven van de bestreden beslissing. Immers wijst de verwerende partij er terecht op dat voor zover de verzoekende partij wenst aan te tonen dat zij *“voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van haar visumaanvraag dd. 13.11.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan wel degelijk economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Ze kan bezwaarlijk in november 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Suriname voor haar vertrek. Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene ook hier tewerkgesteld werd door ISS Catering. Ook in België is zij dus niet ten laste van de referentiepersoon.”* De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het betoog dat de overgemaakte gelden haar toelieten om in haar onderhoud te voorzien in Suriname, dat gelet op de wisselkoers de overgemaakte bedragen immers voldoende hoog waren om zowel de huur te voldoen als levensmiddelen te kunnen aanschaffen en dat zij financieel en materieel werd onderhouden door haar schoonmoeder, doet aan voormelde motieven geen afbreuk. Immers kan de Raad slechts vaststellen dat gelet op het feit dat zij aangaf op 13 november 2018, aldus in de periode waarin zij beweert ten laste te zijn geweest van haar schoonmoeder in het land van herkomst, economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te beschikken – vaststellingen die door de verzoekende partij niet worden betwist – aldus niet blijkt dat de verzoekende partij, hoewel de pakketten en overgemaakte bedragen eventueel voldoende hoog waren om de huur en levensmiddelen te betalen, hierop ook effectief was aangewezen om te voorzien in het elementair basislevensonderhoud. Betreffende haar betoog dat zij heeft aangetoond dat haar schoonmoeder alle facturen voldoet en derhalve haar inkomsten aanwendt teneinde haar te onderhouden, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het betalen van de facturen – met name de huur van de gezinswoning, elektriciteit en gas – door de referentiepersoon in ogenschouw heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze documenten niet bewijzen dat de verzoekende partij ten laste was in het land van herkomst. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog deze motieven niet en toont niet aan dat deze foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Evenmin betwist de verzoekende partij dat dient te worden aangetoond dat zij ook in het land van herkomst reeds ten laste was van haar schoonmoeder. In zoverre zij zou betogen dat ook in het land van herkomst haar schoonmoeder steeds alle facturen voor haar heeft voldaan om in haar onderhoud te kunnen voorzien waaruit een financiële afhankelijkheid blijkt, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij hiertoe bewijsstukken had overgemaakt, minstens toont de verzoekende partij niet aan uit welke door haar voorgelegde stukken dit zou dienen te blijken. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. Evenmin maakt zij in het kader van haar verzoekschrift zulke bewering aannemelijk.

Waar zij stelt dat zij niet over enige zuivere bron van inkomsten beschikte over de jaren 2017-2020, blijkt dit inderdaad uit de door haar overgemaakte attesten *“Verklaringen Inspektie der Direkte Belastingen”* van 17 maart 2021, waarop ook wordt gewezen in de bestreden beslissing, doch toont de verzoekende partij geenszins aan, door enkel opnieuw te wijzen op deze documenten, hoe op foutieve of kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van haar visumaanvraag dd. 13.11.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan wel degelijk economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Ze kan bezwaarlijk in november 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Suriname voor haar vertrek. Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.”* Zij verduidelijkt zo ook niet wat dient te worden begrepen onder *“zuiver inkomen”*, nog op welke wijze de informatie uit voormeld documenten zich verhoudt tot de informatie dat zij, zoals aangetoond bij de Nederlandse overheden, economisch actief was en beschikte over de nodige bestaansmiddelen. Gelet op het voorgaande en hoewel uit de bestreden beslissing op zich niet blijkt dat de gemachtigde de documenten afgeleverd door de Surinaamse overheid in twijfel trekt, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door de attesten *“Verklaringen Inspektie der Direkte Belastingen”* van 17 maart 2021 onvoldoende te achten om het onvermogen in het land van herkomst aan te tonen.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motivering betreffende het ten laste zijn in het land van herkomst van de referentiepersoon, foutief of kennelijk onredelijk is, noch maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten om alle door haar voorgelegde documenten in rekening te brengen. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de gemachtigde bij de beoordeling heeft nagelaten rekening te houden met haar financiële en sociale omstandigheden, daar zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij bepaalde relevante bewijsstukken niet in haar besluitvorming heeft betrokken en net wel rekening heeft gehouden met het feit dat zij in haar land van herkomst economisch actief was, zoals blijkt uit haar visumaanvraag van 13 november 2018 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten en door de verzoekende partij niet wordt betwist.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat uit de bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat zij in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte. Waar zij nog meent dat het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid, gaat zij er aan voorbij dat geenszins wordt gemotiveerd dat de zij 'in staat is' om zelf betaalde arbeid te verrichten, doch wel dat zij effectief in het land van herkomst arbeid heeft verricht zodat zij niet kan voorhouden onvermogen te zijn geweest in Suriname voor haar vertrek.

Met het betoog dat zij ook toekomstgericht afhankelijk zal blijven van haar schoonmoeder weerlegt zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing noch toont zij aan dat die motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Daar waar zij meent dat zij uiteraard niet van iedere uitgave die haar schoonmoeder voor haar heeft gemaakt bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op de onredelijkheid, van haar kan worden verwacht, toont zij evenmin aan waaruit zij zou kunnen afleiden dat de verwerende partij verwacht dat zij van iedere uitgave een bewijs zou moeten voorleggen.

Het is, gelet op de vereiste in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, niet foutief te vereisen dat wordt aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont niet aan dat de vaststelling die door de verwerende partij werd gemaakt op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken, dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar schoonmoeder bovendien beschikt over voldoende middelen om haar ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten, kan de Raad slechts opmerken dat dit in de bestreden beslissing niet wordt ontkend. Het komt aan de verzoekende partij toe om bij haar aanvraag aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar schoonmoeder en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinsherening. Het feit dat haar schoonmoeder beschikt over voldoende middelen om haar ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten, toont niet aan dat de verzoekende partij ook effectief ten laste was en is van de referentiepersoon.

3.11. In de mate dat de verzoekende partij zich de vraag stelt welke stukken er volgens de gemachtigde dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, kan de Raad slechts vaststellen dat bij gebrek aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan, zoals reeds gesteld, enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen de voorgelegde stukken het ten laste zijn van de referentiepersoon niet kunnen bewijzen. Met haar betoog heeft de verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, dat de beoordeling van de voorgelegde stukken door de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Daarnaast stelt de Raad vast dat het de verwerende partij, nu het bewijs kan worden geleverd met elk passend middel, niet toekomt in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het ten laste zijn van de Unieburger. De Raad herinnert eraan dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van de verwerende partij kan dan ook niet worden verwacht dat deze, wanneer zij vaststelt dat onvoldoende

bewijzen van het 'ten laste zijn' werden voorgelegd, zou aangeven hoe de verzoekende partij wél zou kunnen aantonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon. De Raad herhaalt dat het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen en dat het aan de verwerende partij toekomt om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen, wat zij in casu heeft gedaan.

3.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwesitie is, die op alle mogelijke manieren mag worden bewezen, kan zij worden gevolgd. Echter het loutere feit dat het 'ten laste zijn' op alle mogelijke manieren mag worden bewezen wil niet zeggen dat elk voorgelegd stuk ook dient te worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke redenen in casu de voorgelegde stukken het ten laste zijn van de referentiepersoon niet kunnen bewijzen.

3.13. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat zij bovendien steeds met haar schoonmoeder heeft samengewoond, hetgeen des te meer aantoont dat zij, die in België niet is tewerkgesteld en om geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van haar schoonmoeder, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing, en dit ondersteund door de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij in België werd tewerkgesteld. In zoverre zij zou wensen voor te houden dat zij ook in het land van herkomst met haar schoonmoeder heeft samengewoond, weerlegt, noch ontkracht zij met deze loutere bewering de motieven dat *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.”* Waar zij erop wijst dat zij heden, in België, samenwoont met haar schoonmoeder, wordt dit niet ontkend, doch wordt hieromtrent gemotiveerd dat *“Het gegeven dat betrokkene op 19.11.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België [...] geen afbreuk [doet] aan deze vaststellingen.”*, met name de vaststelling dat niet werd aangetoond dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde stukken die voorlagen niet in overweging heeft genomen.

Waar de verzoekende partij meent dat uit het heden samenwonen met de referentiepersoon, waarbij zij heden niet is tewerkgesteld in België en om geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, blijkt dat zij ten laste is van haar schoonmoeder, gaat zij voorbij aan de motieven *“Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”* Door enkel te wijzen op het feit dat zij heden niet is tewerkgesteld in België en om geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, toont zij niet op actieve wijze aan dat zij ten laste is van haar schoonmoeder. Bovendien, en in zoverre kan worden gewezen op het betalen van de huur en de bijkomende kosten door de schoonmoeder, bewijst het heden gedomicilieerd zijn op het adres van de referentiepersoon en het betalen van de huidige kosten door de referentiepersoon, niet, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij ten laste was in het land van herkomst.

3.14. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is, doch laat na te duiden welke andere documenten omtrent het ten laste zijn of omtrent het deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, behalve de in de bestreden beslissing opgesomde documenten waarover wordt gemotiveerd, zij had voorgelegd die samen met voornoemde documenten in hun geheel dienden te worden beoordeeld. Bovendien kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoont op welke wijze de door haar voorgelegde stukken, elk afzonderlijk of samengenomen, wel het bewijs zouden kunnen vormen van het voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon of van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

3.15. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon of voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging

en van in het herkomstland deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

3.16. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de twee afzonderlijke mogelijkheden, het deel uitmaken van het gezin en het ten laste zijn, in combinatie met elkaar dienen te worden beoordeeld, toont zij geenszins aan op welke wijze de door haar voorgelegde stukken, samen genomen, wel het bewijs zouden kunnen vormen van het voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.17. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde een foutieve beoordeling heeft gemaakt van de voorgelegde stukken, noch toont zij aan welke door haar voorgelegde stukken de verwerende partij ten onrechte heeft genegeerd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.18. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER